

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 19/06-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. B., Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 359/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 359/01 porušil základné právo obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 196 Sk (slovom osemtisícstodevät'desiatšesť slovenských korún), ktorú je Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť na účet jej advokátky JUDr. Ľ. B., Ž., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 18. januára 2006 č. k. I. ÚS 19/06-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. B., Ž., ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 359/01.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 359/01, v ktorom sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení žalovanej, žalobcovia sa od nej domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 922 635 Sk s príslušenstvom z dôvodu, že sťažovateľka neoprávnene užívala im patriacu nehnuteľnosť. Predmetné konanie sa začalo pôvodne na Okresnom súde Žilina, a to žalobou podanou 1. februára 1995, kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 20 C 99/95. Na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23 Nc 322/98 zo 16. novembra 1998, ktorým boli sudcovia Okresného súdu Žilina vylúčení z prejednávania predmetnej veci, bola vec prikázaná na ďalšie konanie Okresnému súdu Čadca, ktorý vo veci konal pod sp. zn. 6 C 1094/98. Avšak aj sudcovia tohto súdu boli vylúčení z prejednávania predmetnej veci, a to na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Nc 73/01 z 30. marca 2001, ktorým bola vec prikázaná na ďalšie konanie okresnému súdu, ktorý v predmetnej veci konal od 22. augusta

2001. Podľa tvrdenia sťažovateľky konanie okresného súdu v jej veci je zdĺhavé, čím sa predlžuje stav jej právnej neistoty a oddaľuje sa právoplatné skončenie sporu.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Žalobný návrh bol podaný navrhovateľmi Doc. Š. B., bytom Č. a spol. ešte v roku 1995 (01. 02. 1995), pričom dodnes nie je vo veci meritórne rozhodnuté. (...)

Konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia voči sťažovateľovi, vedené Okresným súdom v Martine pod sp. zn. 6 C 359/2001, je aj po viac ako desiatich rokoch v prvostupňovom štádiu. (...)

(...) Z dôvodu vylúčenia sudcov Okresného súdu v Čadci bola vec postúpená dňa 22. 08. 2001 na Okresný súd v Martine, ktorý až do dnešného dňa vo veci nekonal. Dňa 18. 05. 2005 podal sťažovateľ predsedovi Okresného súdu v Martine sťažnosť na nečinnosť súdu.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že základné právo na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu v konaní vednom pod sp. zn. 6 C 359/01 porušené, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať ďalej vo veci bez zbytočných prieťahov a súčasne žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1 162 525 Sk a náhradu trov konania vo výške 28 300 Sk.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predsedníčka JUDr. A. K. listom sp. zn. Spr. 333/06 z 3. apríla 2006 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 24. apríla 2006.

2. 1. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem popisu procesných úkonov vykonaných okresným súdom v predmetnom konaní, uviedla:

„Na základe (...) chronológie úkonov konštatujem, že čo do celkovej doby konania je sťažnosť na prieťahy v konaní opodstatnená. Pokiaľ ide o konanie na Okresnom súde Martin, subjektívne prieťahy vo veci som nezistila. Na celkovú, zjavne neprimeranú dĺžku

konania, však mali vplyv viaceré skutočnosti a to ako na strane súdu tak na strane účastníkov konania. Išlo najmä o:

a) výraznú personálnu poddimenzovanosť súdu čo do počtu sudcov najmenej od roku 1996 do februára 2004 a tým nadmernú pracovnú zaťaženosť súdu, ktorý dôvod uvádzame pre objektívne pomenovanie dôvodov prietáhov napriek ustálenej judikatúre Ústavného súdu SR, podľa ktorej nie je možné tento dôvod pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti zohľadniť.

b) žiadosti právnej zástupkyne žalobcov na zmenu petitu, zámenu účastníkov, o ktorých súd rozhodoval

c) konanie sa pôvodne viedlo pod sp. zn. 20 C 99/95 pred Okresným súdom Žilina. Po vylúčení sudcov tohto súdu bola vec postúpená Okresnému súdu Čadca, kde sa viedla pod sp. zn. 6 C 1094/98. (...) Uznesením Krajského súdu Žilina boli sudcovia Okresného súdu Čadca vylúčení z prejednávania veci a vec postúpená 22. 8. 2001 Okresnému súdu Martin. (...)

Či išlo o zbytočné prietahy v konaní, nech ustáli Ústavný súd Slovenskej republiky.

(...) súhlasíme s upustením pojednávania vo veci, nakoľko od ústneho pojednávania neočakávame ďalšie objasnenie veci.“

2. 2. Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu uviedla:

„(...) netrváme na ústnom pojednávaní a súhlasíme s prejednaním veci aj bez ústneho pojednávania.

Pokiaľ sa jedná o dôvody a príčiny prietáhov v súdnom konaní, uvedené v stanovisku predsedníčky Okresného súdu v Martine zo dňa 03. 04. 2006, máme za to, že sa jedná o dôvody technické a organizačné, ktoré však nemôžu byť na ťarchu účastníkov konania. Uvedené dôvody sú z hľadiska porušenia základných ľudských práv a slobôd právne irelevantné a Ústavný súd SR by pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa nemal na ne prihliadať. Zo samotného stanoviska je zrejmé, že napr. v čase od 3. 12. 2001 do 14. 2. 2003 (vyše jedného roka), v čase od 14. 2. 2003 do 23. 2. 2004 (ďalší rok) a následne až do 17. 02. 2005 (jeden rok) a 6. 9. 2005 nevykonával súd žiadne úkony, resp. ak aj sporadicky

vykonal nejaké úkony, máme za to, že to boli úkony neefektívne a nesmerovali k prejednaniu veci a jej meritórnemu rozhodnutiu bez zbytočných prietáhov.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Zo sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 359/01 (pre úplnosť posúdenia veci ústavný súd uvádza aj prehľad najpodstatnejších úkonov v postupe Okresného súdu Žilina a Okresného súdu Čadca, ktoré prejednávali vec pred tým, ako bola prikázaná na ďalšie konanie okresnému súdu):

- 1. február 1995 – žalobcovia sa žalobou podanou Okresnému súdu Žilina domáhali od sťažovateľky a spol. vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 86 294,20 Sk s príslušenstvom z dôvodu bezdôvodného užívania ich nehnuteľnosti (konanie bolo pred Okresným súdom Žilina vedené pod sp. zn. 20 C 99/95);

- 16. november 1998 – Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 23 Nc 322/98 rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Žilina z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 20 C 99/95 a vec prikázal na ďalšie konanie Okresnému súdu Čadca;

- 30. marec 2001 – krajský súd uznesením sp. zn. 6 Nc 73/01 rozhodol o vylúčení sudcov Okresného súdu Čadca z prejednávania a rozhodnutia vecí vedenej pod sp. zn. 6 C 1094/98 a vec prikázal na ďalšie konanie okresnému súdu;
- 22. august 2001 – spis bol doručený okresnému súdu, kde bolo konanie vedené pod sp. zn. 6 C 359/01;
- 15. november 2001 – okresný súd zisťoval, či už bolo skončené konanie vedené na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 6 C 895/98;
- 20. november 2001 – okresný súd zistil, že spis sp. zn. 6 C 895/98 bol Okresným súdom Čadca zapožičaný okresnému súdu k sp. zn. 5 C 360/01;
- 9. január 2002 – okresný súd zistil, že zapožičaný spis sp. zn. 6 C 895/98 bol vrátený Okresnému súdu Čadca;
- 14. február 2003 – okresný súd žiadal, aby Okresný súd Čadca oznámil, či konanie vedené pod sp. zn. 6 C 895/98 bolo už právoplatne skončené;
- 23. február 2004 - okresný súd žiadal, aby Okresný súd Čadca oznámil, či konanie vedené pod sp. zn. 6 C 895/98 bolo už právoplatne skončené;
- 8. november 2004 – okresnému súdu bolo doručené podanie právnej zástupkyne žalobcu v I. rade, ktorým sa informovali na stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 360/01, avšak toto podanie bolo nesprávne založené do spisu sp. zn. 6 C 359/01;
- 17. február 2005 – okresný súd oznámil právnej zástupkyňi žalobcu v I. rade, že podanie doručené okresnému súdu 8. novembra 2004 nekorešponduje s obsahom spisu (6 C 359/01) a netýka sa predmetnej veci;
- 16. marec 2005 – právna zástupkyňa žalobcu v I. rade oznámila okresnému súdu, že ich podanie z 8. novembra 2004 bolo adresované do spisu sp. zn. 5 C 360/01, a teda bolo založené do nesprávneho spisu;
- 10. jún 2005 – právna zástupkyňa žalobcov žiadala informáciu o stave konania;
- 6. september 2005 – okresný súd nariadil pojednávanie na 5. október 2005;
- 5. október 2005 – pojednávanie bolo po vypočutí účastníkov, ktorí navrhli vykonanie ďalších dôkazov odročené na neurčito s tým, že účastníci písomne predložia návrhy na dokazovanie a bude pripojený spis Okresného súdu Žilina sp. zn. 17 C 979/92;
- 28. október 2005 – sťažovateľka predložila návrhy na dokazovanie;

- 7. november 2005 – žalobcovia sa vyjadrili k sporu a doložili právoplatné osvedčenie o dedičstve po zomrelom žalobcovi v IV. rade, ako aj potvrdenie, že začalo konanie o dodatočnom prejednaní dedičstva po tomto poručiteľovi;
- 24. január 2006 – okresný súd nariadil pojednávanie na 10. február 2006;
- 10. február 2006 – pojednávanie po vypočutí účastníkov a zistení, že 28. novembra 2005 zomrel žalobca v V. rade, a objasnení okruhu jeho dedičov, bolo bez uvedenia dôvodu odročené na 27. február 2006;
- 27. február 2006 – okresný súd na pojednávaní rozhodol vo veci rozsudkom (rozsudok bol expedovaný účastníkom 29. marca 2006).

Podľa zistenia ústavného súdu sa proti rozsudku okresného súdu odvolali obidve sporové strany.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 359/01 o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali od sťažovateľky vydania bezdôvodného obohatenia, došlo k porušeniu označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium „zložitosti veci“, ústavný súd konštatuje, že konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia nie je po právnej stránke zložitým konaním a patrí do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Avšak, aj keď ústavný súd v danom prípade pripúšťa určitú faktickú zložitosť veci súvisiacu s potrebou vyhodnotenia rozsiahleho dôkazného materiálu, súčasne konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávneho

konania, ktorá na okresnom súde trvá viac ako 4 roky a 8 mesiacov, podľa názoru ústavného súdu nie je závislá od zložitosti veci, pretože okresný súd vyhodnocoval iba dôkazy vykonané Okresným súdom Žilina a Okresným súdom Čadca, ktoré vo veci konali pred prikázaním veci okresnému súde.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd v jej správaní nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali konštatovanie ich vplyvu na vznik zbytočných prietáhov v posudzovanom období.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu (od 22. augusta 2001) a v tejto súvislosti konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný v období od 9. januára 2002 do 6. septembra 2005, počas ktorého okresný súd 14. februára a 23. februára 2004 len zisťoval stav súvisiaceho súdneho konania na Okresnom súde Čadca, t. j. okresný súd bol prakticky nečinný bez akýchkoľvek zákonných dôvodov viac ako štyridsaťtri mesiacov. Okresný súd teda počas viac ako 3,5 roka nevykonával žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako odporkyňa v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy. K prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľky, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Obranu predsedníčky okresného súdu, podľa ktorej v napadnutom konaní nezistila „*subjektívne prietahy*“, a ako objektívne dôvody zbytočných prietáhov pomenovala „*výraznú personálnu poddimenzovanosť súdu čo do počtu sudcov*“, a skutočnosť, že prietahy zapríčinili aj „*žiadosti právnej zástupkyne žalobcov na zmenu petitu*“, nemožno akceptovať.

Predovšetkým treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec, teda nezisťoval „*subjektívne prietahy*“. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na uvedenú skutočnosť.

V súvislosti „*poddimenzovanosťou súdu čo do počtu sudcov*“ ústavný súd už tak, ako to predsedníčka okresného súdu aj naznačila vo svojom vyjadrení opakovane uviedol (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Pokiaľ predsedníčka okresného súdu poukázala aj na to, že k zbytočným prieťahom malo dôjsť aj zmenami petitu žalobného návrhu, ústavný súd iba pripomína, že sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní v procesnom postavení odporkyne, teda na upravovanie petitu predmetnej žaloby nemala žiadny vplyv.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Keďže v posudzovanej veci už bolo 27. februára 2006 meritórne rozhodnuté, neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, t. j. aby prikázal, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľka sa domáhala aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 162 525 Sk, ktoré odôvodnila najmä tým, že „stav právnej neistoty pretrváva už viac ako 10 rokov bez meritórneho rozhodnutia veci“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, nie je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím najmä na dlhodobú neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu, považuje za primerané priznať vo výške 60 000 Sk, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezú ústavného súdu.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 30. septembra 2005 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 24. apríla 2006). Za dva úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume dvakrát po 2 501 Sk a dvakrát režijný paušál po 150 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2006 patrí odmena v sume 2 730 Sk a k tomu režijný paušál v sume 164 Sk v zmysle citovanej vyhlášky. Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú preto sumu 8 196 Sk.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2006